

De Koninklijke Marine had achter het vertrek van geschikte krachten meer vaart kunnen zetten. Dat dankte zij aan de nauwe relaties welke admiraal Furstner met de Britse *Admiralty* had opgebouwd. De voorbereidingen van de Marine waren bovendien, voordat het Zuiden werd bevrijd, verder gevorderd dan die van de landmacht: er bevond zich in de Verenigde Staten in het *Camp Lejeune* een goed opgeleid kernkader voor de te vormen brigade van het Korps Mariniers – het kwam er slechts op aan, uit het bevrijde Zuiden voldoende krachten naar *Camp Lejeune* over te brengen. Daarbij werd hulp verleend door de Britse *Rear-Admiral* G. Dickens, die vóór de Duitse bezetting Brits marine-attaché in Den Haag was geweest en nu als *Flag-officer Holland* opdracht had, de belangen van de *Navy* in bevrijd Nederland te behartigen. Al begin november '44 konden de eerste voor de mariniersbrigade bestemde oorlogsvrijwilligers via Ostende naar Engeland vertrekken; zij werden in Londen in een depotschip van de marine gehuisvest alvorens doorgezonden te worden. Enkele maanden later werd een opvangskamp in Schotland in gebruik genomen.

Om die vrijwilligers in voldoende mate aan te trekken, zond het Londense marinehoofdkwartier in november '44 een eerste, in januari '45 een tweede en in maart '45 een derde recruteringsploeg naar het bevrijde Zuiden (en in juni een vierde naar Nederland benoorden de grote rivieren); het waren ploegen die eigen transportmiddelen bezaten. 'Ik zat nog geen twee weken in Tilburg', aldus het hoofd van het aldaar gevestigde aanmeldingsbureau voor oorlogsvrijwilligers,

'of er zat een deputatie van de marine onder aanvoering van jhr. [H.] de Jonge van Ellemeet . . . Hij had eerst een voorlopige bespreking met mij en zei dat hij de volgende week terug zou komen. Hij vroeg mij of ik al aanmeldingen had. Ik had inderdaad al honderden papieren klaar liggen. De volgende week kwam de heer de Jonge van Ellemeet terug met een volledige aanmeldingsploeg. Dat was werkelijk prima georganiseerd. De heer de Jonge van Ellemeet had een keuringsarts bij zich en een sergeant-majoor met een schrijfmachine. Het was . . . een rijdend equipe. Hij vroeg mij alleen de papieren en een kamer. Ik riep bepaalde mensen op en stelde voor dit werk een koerier ter beschikking. Dat ging werkelijk allemaal van een leien dakje. Het was wel een frappant verschil met wat het landleger te zien gaf . . . De marine heeft . . . een gedeelte van de